

[Holstein.]

Interessen for dette Monument, som hvis to af de tapreste danske Soldater i Verdenskrigen holder et Foredrag om deres Indtryk fra Verdenskrigen i Statsradioen, og Vaabenfællerne havde udtrykkeligt erklæret i deres Andragende, at de selvfølgelig var villige til at lade Foredragsholderens Foredrag underkaste Censur, indgive det til Gennemlæsning af Censurudvalget. Ikke desto mindre faar de denne fuldkommen blanke, nonchalante, hovne, arrogante Afvisning uden mindste Forstaaelse eller Interesse for den Sag, det drejer sig om.

Og umiddelbart forinden havde den samme Forening til det samme Radiofiraaad indsendt et Andragende om, at de paa Gartnerudstillingen i dette Foraar, i Maj Maaned, maatte lade holde et Foredrag i Statsradiofonien til Fremme her i Landet af den Dag, der er blevet indført rundt omkring i Udlandet, og som kaldes „Mors Dag“, en Fæstdag for Hjemmets Mor.

Denne Dag blev startet i de Forenede Stater. Den 4. Maj 1914 proklamerede Præsident Wilson Morsdagen i de Forenede Stater, og siden er denne Dag blevet indført i de fleste europæiske Lande, bl. a. ogsaa i vort Naboland Sverige. En meget smuk Tanke har faaet Udtryk i Indførelsen af denne Dag. En Hyldest til Mor, til Familiens huslige Overhoved. Og ingen har mere end Soldaterne i Verdenskrigen følt, hvad Mor var værd for de unge Mænd.

Saa bad de Allieredes danske Vaabenfællers Forening om Tilladelse til, at dens Medlemmer maatte holde et Foredrag til Fordel for Morsdagen i Danmark. For denne Forening er Prins Aage Ærespræsident, og paa Blomsterudstillingen i Foraaet sendte Dronningen et Brevkort til Prins Aage i den franske Generalstab i Marokko, hvori hun anmodede ham om at yde sin Støtte til Morsdagen i Danmark. Det er altsaa en fuldt ud, i alle Maader anerkendelsesværdig Forening, og det Maal, den her har ønsket at støtte, kan der heller ikke indvendes noget som helst imod.

Men ikke desto mindre fik Foreningen, ogsaa da den i denne Sag indsendte Andragende til Statsradiofiraaadet, et blankt Afslag uden nogen som helst Motivering. Svaret, det er af 2. Maj 1929, lyder kort og godt saaledes:

„I Besiddelse af Deres ærede Skrivelse af 24. f. M. tillader vi os at meddele, at samme har været forelagt til Drøftelse paa det sidst afholdte Møde med det Resultat, at Statsradiofonien beklager ikke at kunne imødekomme Deres Ønske.“

Kort og fyndigt, taktløst og arrogant, uden nogen som helst Motivering.

Jeg synes nok, at Bøgeret efter disse tre Erfaringer er saa fuldt, at jeg haaber, at der fra alle Sider i denne Sal vil ydes Støtte til, at der fra Regeringens Side skrives ind mod de Mænd, der forestaar Censuren og Gennemlæsningen og bestemmer, hvad der maa komme frem, og hvad der ikke maa komme frem gennem Statsradiofonien. Thi det, der her har faaet Udtryk, er ikke alene taabeligt, det er ikke alene en Taktløshed, nej, det er meget mere, det er et uimodsigeligt Vidnesbyrd om den fuldkomneste Mangel paa elementær Kultur. Jeg synes, at de Mænd, der kan besvare saadanne Andragender med saadanne Skrivelser, fortjener ikke at have Ledelsen af Censuren og Gennemlæsningen med Hensyn til, hvad Statsradiofonien maa udsende, og hvad den ikke maa udsende.

Efter den Stilling, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch indtog i Fjor, og efter den Stilling, den højtærede Statsminister indtog, da det førstnævnte Andragende forelagdes, stoler jeg i alt Fald sikkert paa, at man fra socialdemokratisk Side vil være med til at paatale, hvad der her er passeret, og sikre, at sligt aldrig kan gentages. Dette er et nyt Eksempel paa dansk administrativt Diktatur, paa dansk administrativ, bureaukratisk Arrogance og Inkompetence. Vi har, tror jeg, nu set tilstrækkeligt af Eksempler paa dette Omraade. Tiden er inde, da en grundig Revision bør tages op. Ikke blot talmæssigt.

Hovedrevisorerne, bl. a. Hr. Hertel Wulff, har jo erklæret, at endnu, til Trods for den højtærede Finansministers Reform, var Forholdet saaledes med Hensyn til Statsregnskabet, at der kan skjule sig Hundreder af Tusinder Kroner paa dette Regnskab, uden at det er muligt at opdage det selv for en kyndig Revisor. Mon det saa ikke var paa Tide, at Partierne enedes om, før vi gaar til nye Skattepaalæg, og navnlig før vi gaar til en ny Forøgelse af de direkte Skatter, at skride til det, der er allermost nødvendigt, en gennemgribende, skarpt analyserende Revision af hele vor Statsadministrations Form og Funktion, og til en gennemgribende Undersøgelse af, om hele vort Bevillingssystem til offentlige Foretagender ikke paa mange Maader er af en saadan Art, at der kunde spares ikke alene Hundreder af Tusinder, men Millioner?

Jeg tror, det er muligt. Jeg tror, at hvis den høje Regering vil sætte sig i Spidsen